

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

štev. 5.

V Ljubljani, dne 1. maja 1915.

XXIII. teč.

Sporočilo.

Na nebu zvezdice goré,
po polju biseri žaré —
oj, kje je atek moj!

Tam daleč, daleč boj divjá,
tam atek moj zdaj dom ima —
je rekla včeraj mamica.

Pa vrnil spet se bo domov:
pod vratom zvezde bele tri,
na prsih križec zlat.

Ej, zvezdice, če gledate
očeta zdaj z nebá,
povejte mu, kakó težkó
ga čakam jaz domá;
povejte mu, da noč in dan
ga v mislih duh ima.

Gnjevoš.

O te zvezde!

Cudno, kajne, zakaj bi se kdo jezil na te mile, drobne lučke, ki se tako nedolžno svetlikajo in smehljajo v jasnih večerih. A Kračmanov Ivanček se je. Sicer jih je imel na tihem še vedno ravno tako rad kakor prej, samo hotel je pokazati, da je nanje hud, in se je kolikormogoče prema goval, da jih ne bi pogledal.

Da bo pa vsak vedel za vzrok te Ivančkove hudomušnosti, bom pa lepo od konca povedal to historijo.

Kdo bi mogel reči, da je Ivanček napačen fant? Čisto dober in priden dečko je to. Samo eno napako ali slabost, sam ne vam, kako bi imenoval to njegovo razpoloženje, ima: Zvezde imajo namreč nanj preveliko moč. Takole zvečer, kadar so božji angelci prižgali zvezdice na nebu, se je vselej, čudno, veselo vznemiril in stopil tiho, kakor v velikem, sladkem pričakovanju, k oknu. Tam je prešteval vse tiste daljne nebesne lučke, ki so se že zabliščale skoz mrak, motril jih in presojeval, katera izmed njih je najlepša, in ob takih prilikah je čutil v srcu neizmerno sladkost in radost. Veselje ga je bilo gledati, ko je včasih v navdušenem zadovoljstvu po celo uro stal pri oknu in mu je žarelo lice in oči.

»Ali res angelci prižigajo zvezde?« je izpraševal z nedolžnim glasom mamico ali starejšo sestro. »To jih mora biti veliko, kajne, da vse prižgejo? Tisoč gotovo.«

»Še več,« je povedala sestra, »kdo bi jih preštel.«

»Ampak milijon jih pa ni?« je spet povzel Ivanček. »Joj, joj, toliko jaz ne naštejem...«

»Tisoč milijonov,« je menila sestra.

Ivanček jo je začudeno pogledal in odkimal z glavo.

»A, toliko jih pa ni, Tisoč milijonov, kdo to prešteje? Tisoč milijonov, to ni nič. Mama, kajne, da je tako?«

»Ne vem,« so dejali mamica, »saj jih gotovo nobeden ne prešteje.«

»Nobeden? Jaz bi jih pa !« se je ojunčil Ivanček. »Takole zjutraj bi navsezgodaj začel...«

»Kajne v postelji, ko bi se ti še sanjalo?« se je hihitala sestra.

»Nak!« je dejal moško Ivanček. »Zelo, zelo zgodaj bi vstal in bi začel takoj zvezde šteti. Cel dan bi samo štel in pazil, da se ne zmotim, tudi jedel bi ne ničesar...«

»Ha, ha, Ivanček,« sta se začeli zdaj obe smejati, mati in sestra, »ti boš o belem dnevu zvezde gledal!«

»Tisto seveda,« se je žalostno razočaran zalotil Ivanček pri neizpeljivem načrtu, »podnevi, res, to bi ne bilo mogoče. Ampak zvečer, tudi takrat bi lahko vse preštel, do jutra bi jih lahko, če bi vso noč delal.«

»Ivanček, in tega nič ne pomisliš, da do milijona še šteti ne znaš?«

»Bi se že naučil,« je menil odločno fant, »do tisoč že itak znam. Takoj v mraku, ko bi se prva zvezda zasvetila, bi začel.«

»Ho, ho, Ivanček, oj ti neumni Ivanček,« se je smejala vedno bolj sestra, »misliš, da se bodo na tvoje povelje vse zvezde naenkrat prižgale?«

»Ti me samo dražiš,« se je razžalostil Ivanček in je umolknil.

»A nič ne maraj!« ga je pobožala sestra. »Saj si priden in te imam rada. Ampak zvezd nikar ne šteji!«

A Ivančku zvezde niso dale miru in je poslej velikokrat premišljal, kako bi lahko vse zvezde preštel. —

Ko je spet neki drugi večer stal pri oknu in opazoval svoje ljubljenske, mu je pa nekaj drugega prišlo na misel.

»Toda spretni morajo biti ti nebeški angelci, ki nažigajo zvezde,« je govoril z resnim glasom. »Spretni, da nikdar ne zadenejo ob te lepe, dragocene lučke in jih ne preobrnejo z neba na zemljo. Mama, jaz bi jih rad od blizu videl te zvezde; najbrž so zlate posodice, kajne?«

»Ne vem, kdo bo to vedel,« je rekla mati.

»Zlate so najbrž,« je presodil Ivan, »zato se tako lepo svetijo.«

Za hip je pomolčal, potem se je domislil novega vprašanja.

»Kaj, mamica, ali je Bogec hud, če pozabijo angelci prižgati kako zvezdico?«

»Teга angelci nikdar ne pozabijo,« se je dobrohotno nasmehljala mati, »Bog ima vedno rad angelce.«

Ivanček je spet za nekaj časa pomolčal, potem je pa sklenil:

»Jaz imam pa Bogca rad, ker je ustvaril tako lepe zvezdice.« —

Skoro vsak večer je obsipal Ivanček mater ali sestro z najraznovrstnejšimi vprašanji, tako da mu je bilo težko sproti odgovarjati. Včasih je postal že preveč siten in radoveden in morali so ga ostro opomniti, naj gre raje k učenju, kakor da moti druge z nepotrebniimi stvarmi pri delu. Ivanček je ubogal in je takoj vzel knjigo ali pisanje v roko. A težko je zbral početkom svoje misli k svoji nalogi, ker so mu kar nehote uhajale drugam, tja vun pod mило nebo. —

Sicer pa je bil Kračmanov Ivan prav priden in skrben deček, rad se je učil in je tudi v šoli imel zadovoljive uspehe. Toda njegovo preveliko navdušenje za zvezde mu je povzročilo enkrat jako grenke posledice v šoli. To se je pa takole zgodilo:

Žalostno, deževno popoldne je bilo. V šoli so imeli tisto uro ravno računanje. Zadnja ura pouka je bila, pomalem se je že začelo mračiti, in Ivanček je bil čimdaljemanj razpoložen za računanje. Zagleddal se je skoz okno v goste, deževne meglice in nenkrat so mu iz sivih mrakov tako vabljivo in ljubeznjivo zasvetile nebeške zvezdice... Čustvo tihe sreče mu je prešlo iz srca na smehljajoče lice... Popolnoma je pozabil v tistih trenutkih na vse številke. Ali glej ga spačka! ravno takrat ga pokliče učitelj.

»Kračman, računaj ti naprej!«

Ivan se je silno zmedel in zardel ter ni izpregovoril besede.

»No, kaj pa delaš!« se je začudil učitelj. »Zakaj ne paziš?«

Ivan je še bolj zardel. Nikdar še ni bil kregan, še manj, da bi v šoli ne pazil in ne znal naprej. Podprl je z levico vročo glavo in se osramočen izkušal zamisliti v računanje. A ni šlo pa ni šlo! Misli so se mu kar naenkrat spet ukradle k zvezdam. Mesto da bi napisal številko, je kakor v polzavesti narisal v zvezek majhno peteroroglato zvezdico. A glej nesrečo! Ravno takrat ga učitelj drugič pokliče! Ivan se vročičen zgane, kakor da ga je kdo zbodel, vstane — in spet ne ve odgovora. Učitelj se razjezi, pride bliže in vidi, da je risal Ivan zvezdo.

»Čakaj, paglavec nepazljivi!« je dejal s stroгим, jeznim glasom. »Tako ti računaš. Po pouku ostaneš v šoli, da boš zaprt!«

Tresoč se na vsem telesu, je poslušal Ivan kruto sodbo. Početkom se še zjokati ni mogel. Šele, ko so njegovi součenci zapustili razred in je ostal v mračni sobi sam, čisto sam, so se mu udrle grenke in bridke solze z utripajočega lica . . .

Ves pobit in žalosten, s strahom v srcu, kaj bodo rekli doma, se je vračal iz šole. Skoz tenko meglo so se zasvetile prve večerne zvezde in utripale kakor mežikajoče, poredne oči. Ivanček jih ni hotel pogledati.

»Oh, te zvezde!« se je razhudil. »Ne maram jih več videti,« je sklenil.

A ko se mu je ena izmed zvezdic prav od strani tako lepo in nedolžno zasmejala, se je Ivanček domislil, da pravzaprav po krivem dolži te ljubeznive lučce.

»Rad vas imam, zvezdice,« je presodil, »toda v šoli se mora učiti in računati, ne pa gledati skoz okno.«

Tistikrat je obnovil mladi astronom vse svoje dobre sklepe, da bo v šoli pazil in da noče biti nikdar več zaprt.

In Kračmanov Ivanček do zdaj še nikdar ni prelomil tega svojega sklepa.

Jože Plot.

Šopek vijolic.

Pomlad, otroci, pomlad! Vun iz hiš, vun iz zatohlih sob, vun na jasna, smejoča se polja, kjer se šepetaje pogovarjajo gorki pomladanski vetrovi s cveticami, z rumenimi citrončki in z žvrgolečimi ptiči! Vun, vun — solnce je tako toplo in prijazno, tako zlati so njegovi žarki, tako zlati in cvetoči so travniki, tako zlat in cvetoč in bisern je ves prelepi božji svet! . . .

Šli smo, vriskáje smo planili otroci na plano, obstali smo pod težkimi, najslajšega vonja polnimi oblaki belega cvetja, ki je ogrinjalo kakor prelesten pajčolan jablane na holmu, zadaj za domačo hišo. Sijajnomodro, vsečisto, tako lepo sinje nebo se je bôčilo nad nami, in spenjalo se je vedno više in više, na tem bleščecem nebu, na tem prejasnem, vseprostranem nebeškem stropu pa je visel pripet zlat lesteneec, žarko solnce.

Pomlad, pomlad! . . .

Prsi so se nam napanjale, iz grl so nam vrele pesmi. Stali smo vrhu holma, vriskali smo in gledali v dolino, kako se je v svetlem solncu lesketala bela Jagnjenica, naša preljuba rojstna vas. Gledali smo na temno, bučečo Jatno onostran doline: mračni smrekovi gozdovi, moji prijatelji, so mi završali s hriba v pozdrav, segli mi tajno v roko . . . Pozdravljena, ti bela Jagnjenica, pozdravljena, ti šumeča Jatna! . . . Dalje so krožili naši pogledi, vozili so se nad morskozele-nimi travniki, ki so se kakor širno, valujoče in z bisernim cvetjem posuto jezero bleščali iz doline, s trobenticami, vijolicami in zvončki prepreeženih bregovitih tratah, in dvigali so se do samevajočih obdolin-skih dobráv, kjer so kakor bele device srebréle vitke breze v zlati vedrini neba . . .

Vseh najlepših pesmi polna so bila naša otroška srca: v naših očéh je cdsevalo nebeško nebo, je odseval raj . . . Kje ste, ptički, vi ljubeznjivi, da bi prepevali z nami vred v tej prekrasni pomladi? — Ej, nič bati! . . . Vse polno je bilo ptičkov in ptičk, od

vsepovsod so zvončkljali njihovi sladki glasovi v naše ubrano petje. Skriti v cvetocih, mamljive dišave razširjajočih kronah jablan in hrušk in črešenj, so žvrgo-leli ščinkovci in strnadi, so se oglašale sinice, repnikarji in penice. Nad rožnonadahnjnimi, zardele cve-tove rosečimi vrhovi breskev v vinogradu pod nami so se žgoléč spreletavali svatovskopisani, rdeče in zlato izpreminjajoči se liščki, pomladanski kraljički: njih veseli, brbljavi roj se je zibal v sinji modrini, blestél je v žarki solnčni svetlobi, plul je ščebetaje po svoji nezačrtani zračni poti naprej... In tam, na bližnji smreki, nedaleč od nas, je žvižgal črni, črni kos. Pozdravljene, kosove pesmi, izmed vseh ptičjih pesmi meni najljubše!... Žvižgal je črni, zlatokljuni kos, prepeval je, in njegove globoko občutene, čustev polne, zdaj otožne, zdaj vesele pesmi, v katerih je bilo toliko hrepeneče bôli in toliko prekipevajoče ra-dosti ter hvaležnih slavospevov do Stvarnika, so se zlivale v tok naših pojočih glasov. Tudi rujno-gruda, plaha taščica se ni več skrivala, gostolela je v bliž-njem grmovju, nagibala vrat in repek, in se je klan-jala, klanjala pomladi. Visoko nad nami po so se bliskale v jasnem žaru plahutajoče peroti v daljavo letečih golobov in grlic, nekje daleč je vršala prek neba jata krakajočih vran, za njimi so se poganjali prhutáje posamezni pari blestečih šoj, pisanih srak in našopirjenih žoln. Iz gozda zadaaj za holmom je ve-nomer kukala boječa kukavica, ki je ni hotelo biti na izpregled. In nad dolino so se kosale v sinjem ozračju bliskovite lastovke, ki so se bile že davno povrnilé z juğa nazaj domov...

Stali smo na holmu, vriskali, gledali in poslušali.

»Pojdimo na breg, po cvetice!« — se je nena-doma domislila Malka.

»Saj res, po cvetice, po cvetice!« — smo ji pri-trdili soglasno vsi ostali otroci, Zalka, Slavko in jaz.

Takoj smo skokoma zdrveli po holmu navzdol, prek smejočih se travnikov; brodili smo po visoki do-kolenski travi, med zlasticami, marjeticami, ključni-cami in spominčicami; tekali smo za metulji, za ci-trončki in za admirali; skakljali smo kakor jagnjeta

semintja in smo se veselili pomladi. Od vseh strani je rosilo na nas, na naše glave, in na docvelo, dehtečo travo snežnobelo cvetje z bližnjih jablan in hrušk. Mi pa smo drveli s plešočimi južnimi vetrovi vred vse dalje navzdol...

Na najbolj prisojnem in najbolj solnčnem bregu smo vsi naenkrat obstali in skoraj vsi hkrati naenkrat zavriskali:

»Vijolice! Vijolice!« —

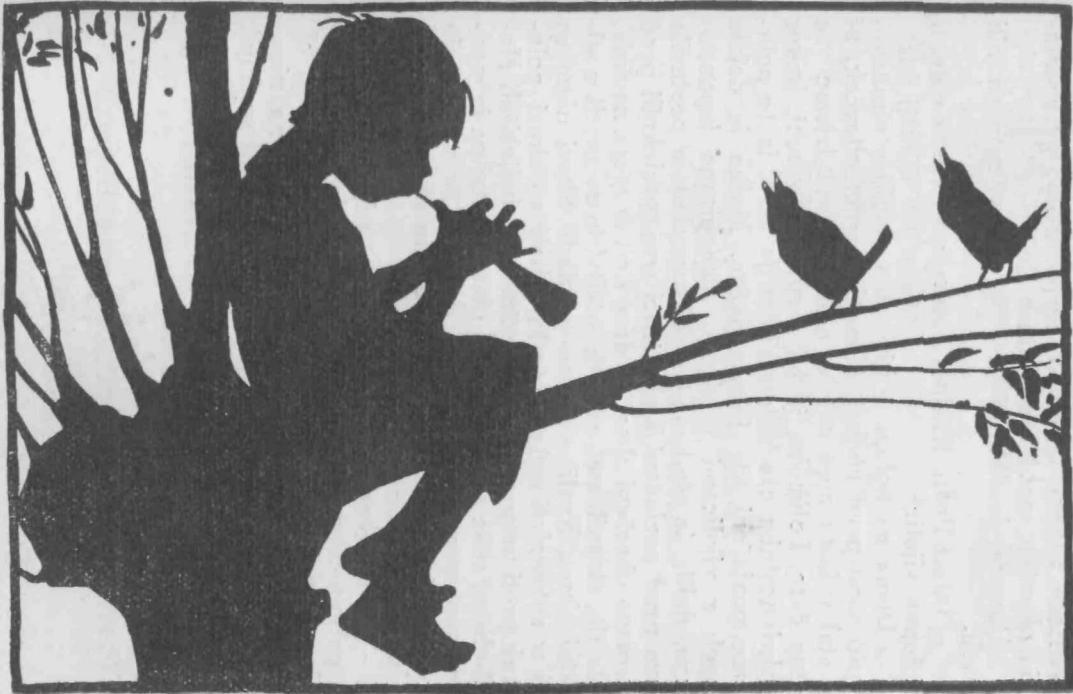
Breg je bil ves pokrit z modrimi opojnodišečimi vijolicami, tako lepimi in deviškimi, da bi se jih človek skoraj ne upal dotakniti, da bi jih gledal samo zdaleč in samo zdaleč duhal njih sveži vonj. Sklonili smo se in jih začeli trgati.

Še nižje pod nami, na jasni loki, so se solnčile rumene preproge trobentic, kraj njih, v senčnem dolu, se je zibala dolga vrsta belih, visokih zvončkov, popolnoma spodaj, na prostorni livadi, pa so brázdili topli pomladanski vetrovi prek šumečega, plavega morja ljubkih, v svoje svetlo naročje vabečih spominčic. Kakor z zlato mrežo prevlečen se je iskril vsekrog nas, nad nami, nad cveticami in nad našimi ljubečimi mislimi, z opojnim, balzamičnim južnim dihom prepojeni zrak, skozi katerega so škropili kakor blagoslov z nebes svetli solnčni žarki na zemljo. Iz za holma, iz doline, so se svetila v solncu široka okna belih hiš vedno vriskajoče Jagnjenice; zadaj za vasjo pa se je kakor velik, živ, z belimi zvončki opleten venec zibal na cvetočih ravnih livadah nemirni krog radostnih vaških otrok...

Kmalu smo si natrgali vijolic; zložili smo jih skupaj in jih povezali v en sam velik, lep in dehteč šopek; in zavriskali smo od veselja — tako krasno je bil sestavljen ta šopek, tako presladko je puhtel od njega pomladanski vonj, da bi ga bili venomer srkali vase.

»Komu bi dali ta šopek?« je vprašala Zalka. »Ali materi ali očetu?«

Vsi smo začeli premišljevati. Nato pa je rekla Malka, najstarejša izmed nas:

Kaostno tekmovanje.

»Materi in očetu, obema, bomo tudi prinesli cve-
tic, seveda . . . Ta prelepi šopek vijolic pa dajmo Ma-
teri Božji, nesimo ga domov in postavimo ga na Ma-
rijin oltarček, pred kip Matere Božje!«

Obveljal je Malkin predlog, in vsi smo ga bili
veseli.

»Materi Božji, Kraljici pomladi, na čast naj dehti
ta šopek vijolic!«

Doma na holmu, v hiši, smo stopili v stransko,
lepšo sobo pred majhni, domači Marijin oltarček, ki
je stal v kotu med dvema oknoma brez izjeme vse
letne čase. Polumrak je bil razprežen v sobi, kakor
s skrivnostnim ozvezdjem obdan je žarel iz te polu-
teme pozlačeni kip Brezmadežne. Malka je dejala
šopek z vijolicami v visoko, ličnopisano japonsko
vazo, dolila je studenčnice, in naposled je postavila
vazo pred pozlačeni kip. Otroci smo pokleknili pred
skromno okrašeni oltarček drug kraj drugega na trda,
gola tla, sklenili smo roke k molitvi in se zazrli v mi-
lostni obraz Kraljice večne pomladi. Skozi okna so
lili v sobo zlati solnčni žarki, hiteli so skozi polu-
mrak proti preprostemu oltarčku in so poljubljali Ma-
riji obraz, roke in njen modri plašč. Zunaj pa je med-
tem venomer šumelo — vse dalje so se v dehtečih
krogih vili okrog holma, okrog hiše in okrog cvetočih
polj topli pomladanski vetrovi.

Takrat so se pa vrata naenkrat odprla in v sobo
je potihoma stopila mati; takoj nas je zapazila, v
polumraku klečeče, njen pogled je splaval proti ol-
tarčku, k svežemu šopku dišečih vijolic; na njena
vela, izmučena lica pa se je razlil tih in mil smehljaj,
v njenih očeh se je utrnila solza sreče.

Cvetinomisrski.

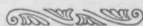
Majniška molitev.

Odprla so nebesa se visoka,
Ti si stopila iz neba,
razveselila se je cela zemlja
in Te pozdravljala, Gospa!

Dobrava s cvetkami se je krasila
in Tebi se priklanjala,
in v gozdu ptičica se je vzbudila,
sladko Ti je prepevala.

Naj tudi jaz se bližam Ti, Devica,
ozri se milostno namé, —
na majniški oltar Tvoj, ljuba Mati,
polagam svoje Ti srce!

Jakob Soklič.

Majnik.

Na trati vzcvetela je šmarnica bela,
čuj, v logu je ptičica sladko zapela
in solnčece zlato smehlja se z nebá,
raduje, raduje se zemljica vsa — — —
Do neba pa pesem vesela kipí:

»Pozdravljen, pozdravljen, nam majnik ti!«

Jakob Soklič.

Z vijolicami krasimo Marijin vrtec!

5. Ponižnost v dejanju.

Vijolice so prikupne že v posameznih cvetih. Še lepše so seveda, ako si jih naberemo več in povijemo v šopke. Ponekoliko pa se vijolice že same zbirajo v šopke, ker

poganja po več cvetk iz ene korenine. Tako se tudi ponižnost v Marijinem vrtcu prikazuje takorekoč v šopkih, v cvetkah ponižnih misli in želja, v cvetkah ponižnih besedi ter v cvetkah ponižnega vedenja. Nauk o notranji ponižnosti in o ponižnem govorenju sem vam že razlagal; naj danes povem še kaj o ponižnosti v dejanju.

Otroku, ki ni ponižen v srcu, se notranji napuh kaj hitro pokaže tudi na zunanje. Že pri otroških igrah se to lahko opazuje. Ako se igrajo »vojake«, noče biti mali prevzetnjak za »prostaka«, marveč le z zvezdami okrašen častnik ali general. Če se igrajo »tatove« in »roparje«, hoče biti le orožnik, ki jih zasleduje in lovi, ali pa sodnik, ki jih strogo sodi in kaznuje. Če je na vrsti lovska igra, nikakor noče biti zajec ali pes, marveč le ponosni lovec s puško na rami itd. Saj še, če napravijo gledališko igro, je le tedaj zadovoljen in pripravljen sodelovati, ako se mu odkaže kaka imenitna vloga, zlasti vloga takozvanega »junaka«; za nižje ali bolj postranske vloge ga je težko pridobiti. In tako se povsod rad kaže imenitnega, zna se »postavljati«, in gleda na druge le bolj z višave.

Vse drugače pa se vede ponižen otrok. Zadovoljen je povsod z zadnjim prostorom in še sam si odbere nižje in manj častno mesto. Kadar se odkazujejo skupna dela, najrajši prevzame manj častno pa tem težavnejše delo; pri jedi je zadovoljen s tem, kar se mu dá, in če mu je na izbero, rad seže po manjšem in manj okusnem deležu, češ, da zanj je še predobro. Nikjer se ne sili v ospredje in rad počaka, če pride tudi zadnji na vrsto, saj se zadovolji tudi z »ostanki«. — Ponižnost se razodeva v vsem njegovem nastopu: razodeva se mu v očeh, na obrazu; razodeva se mu v načinu, kako stoji, kako stopa, kako sedi, kako drži glavo, kako se kreta z rokami itd.

Prevzetni otroci večkrat razodevajo svoj napuh s tem, da le preradi posnemajo odrasle ljudi. Mnogi otroci že kar nočejo več otroci biti, kakor da bi se sramovali detinske preprostosti in otroške sreče. Ponašajo se z lepo paličko v roki, z nepotrebnimi očali na nosu; kakor odrasli že kadijo, obiskujejo krčme, gledališče, organizirajo sumljive sestanke, plese itd. Posebno pa se radi spakujejo z ničemurno obleko. Zlasti prevzetne deklice se želijo zgodaj seznaniti in sprijazniti z oblastno gospo »modo«.

Ponižni otrok pa se čuti srečnega v svoji otroški preprostosti in ne koprni po imenitnosti odraslih ljudi. Obleke si ne želi moderno imenitne in kričeče; še prosi starše, naj mu kupijo preprosta oblačila. Če morda tak pohleven otrok kdaj posnema odrasle ljudi le za šalo ali v otroškem igrokazu, to pač ni prevzetnost, marveč le ljubka igrača. Saj vemo, da so sveti otroci radi posnemali mašnika pred oltarjem ali na leci, pa le iz spoštovanja in ljubezni do mašniškega stanu.

Za košnjo je že vse pripravljeno, toda — travnik je ves še gol!

Posebno zanesljivo znamenje prave ponižnosti se pa pokaže takrat, če zna kdo krotko prenašati poniževanje in če rad spozna napake in zmote, ki se mu očitajo, ter se potrudi, da jih odpravi. »Poniževanje,« pravi sv. Bernard, »je pot, ki pelje do ponižnosti kot čitanje do učenosti.«

Pridni otroci tudi radi tekmujejo in izkušajo druge prekositi. Ali se to strinja s ponižnostjo? Pa prav lahko, če je tekmeec pameten: ne misli namreč na to, da bi so-tekmece ponižal ali osramotil, ali da bi jim bil nevoščljiv,

če zmagajo; marveč misli le na to, da bi svojo nalogo izvrstno dovršil in vzorno izpolnil svojo dolžnost; in če se mu posreči, ne pripisuje poveljnega uspeha sebi, marveč božji pomoči.

Zato moram končno opozoriti še na eno okoliščino pri vajah v ponižnosti. Dobremu otroku utegne priti izkušnja, da bi opustil kako dobro delo zato, ker se boji, da bi ga radi tega ne obšla kaka prevzetna misel. »Rajši,« pravi, »opustim dobro delo, kot bi bil prevzetan radi tega.« To ni pravilno mišljenje. Dobro delo naj se opravi karmoč natančno, sitna izkušnja napuha pa, če se vsiljuje, naj se zapodi s svetlim orožjem dobrega namena: »Bodi v čast božjo!« Jezus je sicer svaril prevzetne farizeje, da naj na skrivnem opravljajo svoja dobra dela, a ponižnim apostolom je rekel: »Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in hvalili Očeta, ki je v nebesih.« Dobra dela ponižnega kristjana so torej vselej, naj bodo skrita ali očitna, Bogu všeč, ker se vselej opravljajo iz dobrega namena — v božjo čast. Bolj gotovo pa so v zvezi s ponižnostjo, ako se opravljajo na skrivnem, ker napuh je zvijačen in nadležen sovražnik.

* * *

Sv. Pahomij, prvi ureditelj in voditelj samostanskega življenja, je zahteval, da njegovi učenci niso le molili, marveč tudi delali. Izdelovali so zlasti preproge ali štorje. Sam seveda je tudi delal. Neki deček gojenec ga je opazoval in mu rekel v svoji otroški preprostosti, da ne dela prav in da jih je Teodozij drugače učil. Pahomij takoj vstane od dela in mu prijazno reče: »Pokaži mi, otrok moj, kako pa se mora delati?« Deček mu pokaže in sveti mož se vesel vrne na svoj prostor in začne tako delati, kakor mu je rekel deček.

Kakor pa je bil Pahomij sam ponižen, je zahteval tudi ponižnost pri svojih učencih. Eden izmed njih, tako pripoveduje sv. Frančišek Saleški, je nekega dne naredil mesto ene preproge, kakor je bilo zapovedano, dve in ju je razobesil na javnem prostoru, da bi vsi videli in občudovali njegovo izredno pridnost. Njegovi sobratje se niso koj zmenili za to, ker niso hoteli soditi svojega bliž-

njika. Pahomij pa, njegov predstojnik, ga je ostro posvaril in kaznoval ter mu ukazal, da mora odslej narediti vsak dan dve preprogi, drugim v zgled in pouk, da je treba delati v duhu ponižnosti, ne pa iz častihlepnosti.

Mali bahač.

Tam nekje bil je mal bahač.
Še sam zapeti ni znal hlač,
pa pravi: »Nisem več otrok,
gospod jaz biti čem visok!«
Očetovo si palico
sposodi in na glavico
klobuk očetov nasadi;
zeló ponosen vun hiti,
z gospôdo šetat gre junak.
A tega spazil ni bedak, —
da skril klobuk je pol glavé...
V soglasnem smehu vsi kričé:
»Klobuk, kaj meša ti glavó,
kam neseš detece mladó?!

Vsak dan praznik!

Ta mesec bo vsak dan praznik — Marijin praznik. Glejte, narava se je že tako lepo pripravila — praznično oblekla! Poslušajte, kako milobno lepo pojo Marijini zvončki — bele šmarnice! Kako praznično slovesno prepevajo slavo Mariji naše pridne pevčice po vrtih in logih! In velika svetilka na nebu — ali se vam ne zdi, da vse lepše in prijetneje sveti in greje v tem mesecu. In srca pobožnih vernikov — kako se navdušujejo za slavo Marijino! Če ne morejo v cerkev, pa opravljajo šmarnice pred domačim oltarčkom: molijo, čitajo, pojejo!

Dopis.

Središče na Štajerskem. Angelček! kako se te vsakokrat veselimo! Vedno rajši te imamo; lani si prihajal k nam v 40, letos pa že v 65 izvodih. Večkrat smo že brali, koliko dobrega si storil med šolarji; zakaj pa ti ne bi tudi mi sporočili, da te ne le radi prebiramo in si bistrimo um v zastavicah, ampak izkušamo to storiti, kar želiš. Vabiš nas k abstinenci. Glej nas mlade junake in junakinje! 74 nas je, ki ne maramo nobene alkoholne pijače. Tudi »Marijin zvonček« ne zvoni zastonj! »Marijin vrtec« šteje 93 dečkov in deklic. Častimo tudi presv. Srce Jezusovo in Marijino v bratovščinah Jezusovega in Marijinega Srca. Z molitvijo in darovi podpiramo tudi misijone v bratovščini sv. Cirila in Metoda. — Vse prav lepo, varovanci Angelčka! Le tako lepo stanovitno naprej! Ne ustrašite se malovrednih součencev in součenk, ki bi vas morda zasmehovali zaradi kake pobožnosti! Ne pozabite na to tisti, ki ste sedaj šole oproščeni. Ponavljajte zavezo k abstinenci vsak dan — celo še v Marijinem mesecu majniku — si preberite pravila Marijinega vrtca! Tako storite, in boste lepe rožice v »vrtcu Marijinem!«

Franc Toplak, kaplan.

G	.	.	.
k	.	.	.
m	.	.	.
p	.	.	.

Naloga.

Priobčil Internus.

Izpolnite prazne prostore tako, da bo imela vsaka vrstica iste tri črke v istem redu.

Šaljivo vprašanje.

Kdo nosi noge z rokami in z nogami roke?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

„Angelček“ je brezplačna priloga „Vrtcu“. Posebej stane 1 K 20 h na leto; ako pa kdo naroči vsaj 10 izvodov skupno, le 1 K.

Odgovorni urednik **Anton Kržič**.

Tiska Katol. Tiskarna v Ljubljani.